Búzás Huba

amikor eljő az ének…

szellőnyi csak, lehellet pírja se még a szánkon,
magányosságod ablakán kukucsál be,
még várnod kell, na, talán bekocogtat
~ belép? ~ vagy ~ mint idegen ~ kaparász
a korhadó kapufélfán...
még várnod kell, amíg facsipás koraőszök
napszirma újra elébed ~ az út
porába ~ hullani kezd, vagy holt
barátaid, szeretőid
kávéznak a bárban épp,
ahol minap hat-hét kupicával a gint ~ hogy
feledni tudj ~ benyakaltad… kövess hát
keresztút! sors kacifántja! ~ hová? ~
s azóta e tétovaság dühít,
az idő, a vén javasasszony:
még várnod kell utószüretek szalonnasütését,
hogy emlékezni tudj a tegnapi kertek
seregélyeire, meg a páhoki kő
röptére, mikor fölijedt, kukorékolt
egy lóhere-farkú bábakakas...
feledj? emlékezz? várj! akár haszontalanul,
hiába, a hajdan elfeledettre?
sose látod többé tán, ami fájt
~ búvópatakok mély szurdokaidban ~
de várj! ez sorsod sanda parancsa,
*még várnod kell,*amíg eljő az a dallam,
amely megrázza lelkedet és...
és elsodor, tovavisz, csöpp gallyt
hegyekből völgybe özönlő
folyók zuhatagjaként,
aztán... egyszer csak a hajnali kávék
magasba föllibegő friss gőze amint
előcingárodik ~ óh, az az illat! ~
szikár alakot ölt benned a hang
s a többi sziporka, sugallat,
fölzúgnak dallamos szavaid, örömöd vagy

haragod ígéi a szózavarékból,
örvénylesz kép-zivatarban ~ jaj! ~ el-föl-
merülve hömpölyögsz, fecserékelsz:
egy dal a távoli tengerekig,
dalocska csak, de mintha a mindenség beszélne,
mederbe terelve vad indulatot,
mint csillagokat az isteni szó,
mely mennykövezi keserv utadat:
eljött hozzád ~ halljátok! ~ az ének